

— Hừ... Tao nê lời Bạch Diệp nên cố gương nhẹ với mày... Dầu mày muốn giết tao, tao vẫn sẵn sàng khoan dung lần nữa. Mày hãy trả Hoài Trương lại, tao sẽ cho mày được tự do.

Trương Thiều dậm chân :

— Tôi đã thề, anh không chịu tin ư ? Tôi xin thề lần nữa là không hề bắt cóc Hoài Trương.

Phạm Thùy tiếp tục cười gằn :

— Mày phải thề vì lẽ giản dị cháu Hoài Trương vô tội không còn sống trên cõi đất này nữa. Trong một phút giận dữ và ghen tuông dồn dập, mày đã nhân tâm giết chết đứa bé. Trời ơi, mày là người mà tâm địa không phải của người... Trương Thiều... mày chôn đ. ra b. đ. ng. thương kia ở đâu ? Mày chỉ mộ cho tao, tao sẽ nấu n. Bạch Diệp tha thứ cho mày...

Phạm Thùy không thể nói hết câu vì Bạch Diệp đã lồng lộn :

— Không, không. Máu phải trả máu.

Nàng tiến đến trước mặt Trương Thiều, hai mắt đỏ ngầu, bàn tay nàng rung rung :

— Tôi sẽ đích thân đâm dao nhọn vào tim anh, đích thân moi ruột gan anh ra, và băm vằm ra làm trăm mảnh. Vì tôi yêu anh, yêu anh một cách ngu dại, yêu anh một cách mù quáng nên mới ra cơ sự

thế này. Anh nghi đồng chí Quát can dự vào cái chết của ba anh nên anh thù tôi. Vì anh thù tôi, anh đã bắt cóc con tôi và hạ sát con tôi..

— Bạch Diệp !

— Anh còn gọi tên tôi làm gì nữa ? Ai nói tôi cũng cương quyết hỗ ngoại tai, vì tôi luôn luôn tin tưởng anh là người quân tử, suốt đời chung thủy. Trời ơi, nếu anh là người quân tử, chưa cần quân tử 100 phần trăm, chỉ cần quân tử 10 phần trăm thôi, anh đã cho tôi biết anh là nhân viên của ông Hoàng...

Bạch Diệp vụt quay về phía Phạm Thùy :

— Lưỡi dao của em đâu, anh đưa cho em... từ phút này trở đi, em xin hoàn toàn thuộc về anh.

Phạm Thùy đứng thẳng dậy ;

— Em khỏi cần đâm h. h. tay, để anh thay em tặng h. h. một viên đạn.

Phạm Thùy chĩa súng vào mặt Trương Thiều ngón tay đã hờm sẵn cò. Trong một vi-phân tích-tác đồng hồ, viên đạn đồng của thân Chết sẽ phá toang buồng phổi đang chứa đầy dưỡng khí và sinh lực đấu tranh nồng nhiệt của h. h. Tuy vậy, h. h. lại không sợ miệng súng và viên đạn sắp bay vào ra. Nói cho đúng, Trương Thiều đã quên nghĩ đến khẩu súng lăm lăm, quên nghĩ đến ngón tay sắp

hộp cò. quên nghĩ đến sức công phá ghê gớm của viên đạn 9 li. Cái chết đã trở nên vô nghĩa đối với hắn.

Như vậy không phải là hắn không sợ chết. Chẳng qua một bức vạn lý trường thành bất khả xâm phạm đã bít chẹn trí óc và tiềm thức, khiến hắn không thể nhìn thấy những đe dọa của Tử Thần. Bức trường thành kinh khủng này là ái tình.

Nghe hai người xưng anh, em với nhau, Trương Thiệu bỗng run như chiếc lá mỏng trước cơn gió lớn. Hắn lắp bắp hỏi Bạch Diệp :

— Em... em... tại sao ?

Trương Thiệu không hỏi rõ ràng, song những kẻ trong cuộc đều hiểu rõ ràng. Phạm Thùy nhún vai, ngón tay đã đặt vào cò lại rút ra :

— Dễ hiểu lắm, thẳng lừa thầy, phản bạn. Sau khi đồng chí Quát thất lạc, Bạch Diệp sống cô đơn, tao đã hỏi nàng làm vợ. Vì máy là kỳ đà cản mũi nên nàng chưa chịu chấp nối. Đồ mặt kiếp, nàng yêu mày mà mày chỉ bo bo ôm ấp mối thù vô lý... mày làm tay sai cho địch, tao báo cho nàng biết, nàng vẫn tin là mày bị hoàn cảnh bắt buộc, rồi mày lừa bắt Hoài Trương, hạ sát Hoài Trương... nàng vẫn tiếp tục bênh vực mày, nhưng thiên bất dung gian, tao đành phải bố trí cho nàng gặp máy trên lộ trình FM để mày đánh rơi mặt

nạ... Thiệu ơi, giờ đến tội của mày đã đến...

Tuy nói bản. Phạm Thùy chưa bắn vội. Dường như hắn muốn sự việc đang xảy ra hắn sâu, hắn thật sâu vào óc Bạch Diệp, để suốt đời nàng thù ghét Trương Thiệu. Hắn lia tròn họng súng, và hỏi nàng :

— Anh xử tử nó nhé ?

Bạch Diệp không đáp. Đang cúi gằm mặt, nàng ngược lên, Trương Thiệu thấy rõ hai gò má ướt sũng nước mắt của nàng. Nàng ngược lên, ngoắc hắn bằng luồng nhỡn tuyến mắt thần, rồi lại cúi đầu, đôi vai rung rung, tiếng khóc của nàng vang âm trong căn phòng vắng.

Nòng súng trong bàn tay Phạm Thùy từ từ nâng cao. Phạm Thùy cố tình kéo dài dây phút nghệt thờ. Trước khi lấy cò, hắn dẫn giọng với Trương Thiệu ;

— Mày yên tâm rồi nhé ! Nếu Bạch Diệp yêu cầu khoan hồng, có thể tao chỉ bắn mày què chân... lát nữa, lên đường sang bên kia thế giới mày đừng nên oán giận tao, mày ngu lắm, ông tổng giám đốc Hoàng của mày đã giết mày mà mày không biết. Sau khi mày gục ngã, tao và Bạch Diệp sẽ lên phi cơ trực thăng, ông Hoàng

Phạm Du vắng tục rồi nói :

— Không kịp cái gì ?

Z.370 không đáp. Từ đó đến khi lại gần giã nhà trệt quét vôi trắng hếu bên dĩa sân đậu trực thăng, hắn không mở miệng nữa. Mắt hắn sáng rực, thiết tưởng cặp đèn pha i-ốt độc nhất vô nhị của xe DS cũng thua xa. Bỗng hắn kéo Phạm Du ngồi thụp xuống và thì thầm vào tai :

— Có người.

Phạm Du đầu mở :

— Máy đề thẳng gác này cho tao.

Phạm Du rập mình, bỏ nhanh như rần. Hồi nãy, hắn chậm chững nào thì giờ đây hắn nhanh chững nãy. Cứ chỉ diện tàng của hắn đã khiến Z.370 chép miệng lầm bầm một mình :

— Lạ thật !

Trong chớp mắt, hai người đã bỏ đến sau lưng tên gác bên ngoài gẫy nhà trệt. Tên gác đang đốt thuốc lá phì phèo như ống khói tàu hỏa. Điều thuốc được pha trộn cần sa tỏa mùi thơm khác thường. Tên gác đeo súng lục thõn thẹn, đang ngồi trên cái thùng gỗ. Lưng quay về phía Phạm Du nên không thể đón thấy cuộc tấn công bất thần và lợi hại. Phạm Du chồm dậy, chặt mép bàn tay vào cổ, tên gác nhào gọn xuống cổ. Hắn

phóng đòn ngọt ngào và kiến hiệu đến nỗi không ai dám nghĩ rằng cách đó 5 phút hắn lạch bà lạch bạch như con vịt bầu.

Tên gác nằm lịm dài trên đất, Phạm Du giờ tay ngoắt Z.370. Té ra Z.370 đã có mặt bên hông hắn không biết từ lúc nào. Phạm Du đang vươn cổ đề quan sát khoảng không tối đen, tìm kiếm Z.370 thì bị phát atêmi chặt xuống, hắn dùng mép bàn tay đánh tên gác mê man thì hắn lại bị đánh mê man bằng mép bàn tay của bạn hắn, kiếm đồng nghiệp của hắn, Z.370.

Lối đột kích của Z.370 còn ngọt ngào và kiến hiệu hơn Phạm Du nhiều. Bị trúng atêmi vào cổ, tên gác kêu được một tiếng khê trong khi phát atêmi của Z.370 không cho phép Phạm Du phát ra âm thanh nào, đầu la âm thanh thật nhỏ.

Nhìn bạn đuổi chân sóng soài, Z.370 thở ra một mình :

— Miễn cưỡng tao phải đánh mày, mày đừng giận tao nhé... Xong xuôi, tao sẽ giải huyết cho mày tỉnh dậy.

Z.370 hăm hở bước lại cánh cửa khép hờ. Hắn vững tin vào tài đằm huyết nên không thèm coi lại Phạm Du mê hay tỉnh. Nhưng giá hắn cúi sát mặt Phạm Du thì cũng chẳng khám phá được sự

gi khác lạ. Vì khi ấy Phạm Du nhắm nghiền hai mắt, tay chân thẳng băng. Mãi đến khi Z.370 bước xa nơi đặt cái thùng gỗ làm vọng gác của tên cận vệ xấu số thì Phạm Du mới hé mắt nhìn theo.

Như vậy nghĩa là Phạm Du còn tỉnh khò. Tỉnh khò, chứ không hoàn toàn bất tỉnh như Z.370 tưởng lầm. Phạm Du nghech đầu lên nghe ngóng rồi thót dậy. Hắn phải có sức khỏe và tài nghệ trên mức trung bình mới chịu nổi phát atêmi trời giáng mà không bị du hồn vào cõi mộng.

Bước chân của Z. 370 xa dần, Phạm Du rút trong túi ra cái hộp nhỏ xíu. Hắn bấm nút rồi ghé sát miệng vào nắp hộp, nói một hơi dài. Nói đoạn hắn vâng dạ mấy tiếng liên tiếp. Rồi hắn ném cái hộp liên lạc vô tuyến điệu ra xa, chạy nhanh như bay về phía trái giãy nhà trệt quét vôi trắng.

Z. 370 đã đến nơi trước Phạm Du. Z. 370 đã nghe loáng thoáng những màu đối thoại giữa Trương Thiều và Phạm Thùy. Ruột hắn nóng ran như lửa đốt, hắn co chân đạp tung cửa. Hắn không cần giữ gìn nữa vì màn chót của vở kịch sắp bùng. Hắn phải tìm cách ngăn cản Phạm Thùy xử tử Trương Thiều.

hắn vọt qua ngưỡng cửa, kêu to như thét :

— Đồng chí Thùy, đồng chí Phạm Thùy, thông thả...

Z. 370 xuất hiện trong sự đột ngột song Trương Thiều không ngạc nhiên. Hắn không ngạc nhiên mặc dầu sự hiện diện của Z. 370 giữa lúc Phạm Thùy sửa soạn lấy cớ đã mang lại hy vọng giải thoát cho hắn. Dường như hắn nghĩ rằng sự hiện diện của Z. 370 chỉ là một việc tất nhiên.

Trương Thiều không ngạc nhiên đã đành, thậm chí Phạm Thùy cũng hoàn toàn bình thản mới lạ. Trong phòng, chỉ có một người ngạc nhiên. Người này là Bạch Điệp.

Nàng buột miệng kêu :

— Đồng chí Thịnh !

Thì ra Z. 370, nhân viên đặc biệt của Ông Hoàng trong Sở Mật vụ Nam Việt, lại chính là «đồng chí Thịnh», một trong những thành phần cốt cán của đội du kích đầu tiên ở khu chiến Tân Trào trước ngày Cách mạng Tháng 8 thành công.

Ông Hoàng nói với Trương Thiều là hắn sẽ gặp đồng chí Tuy và đồng chí Thịnh. Vì vậy, mới đầu Trương Thiều không ngạc nhiên, nhưng sau khi Bạch Điệp buột miệng, hắn đã tỏ ra vô cùng ngạc nhiên. Hắn há miệng lắp bắp :

— Ông, ông là «đồng chí Thịnh» ?